Cantate

i Anledning af

den höie Formæling

imellem

Deres Kongelige Höiheder

Kronprinds

Frederik Carl Christian

af Danmark

og

Kronprindsesse

Caroline Charlotte Mariane,

født Hertuginde af Mecklenburg-Strelitz.

Af

J. L. Heiberg.

Musiken componeret af Concertmester **Fröhlich.**

Kjöbenhavn.

Trykt hos C. G. Schiellerup.

1841.

Velkommen, velkommen til Herthas Ö!
Fra tusinde Stemmer det klinger.
Den stolte Kjöl over salten Sö
Dannemarks Fremtid bringer.
Nu stiger det ventede Par iland,
Nu træde de hen paa den danske Strand,
Og fra tusinde Stemmer det klinger:
Velkommen, velkommen til Herthas Ö!
Den stolte Kjöl over salten Sö
Dannemarks Fremtid bringer.

„Kong Christian“ er det gamle danske Navn,
Som Danmarks yngste Snekke
Har præget paa sin Stavn,
Den mægtige, den kjække,
Mens Folket har det præget i sin Favn.

Den stærke Söfugl flyver vældigt ud
Fra Kongedybets Rede;
Men i sin barske Klo, beredt til Vrede,
Den bærer Elskovs Bud,
Og under Vingerne, kamplystne, brede,
Den förer mildt en Beiler til en Brud.

Vær uden Frygt, Du hulde Fyrstedatter!
Med Tillid Dig betro
Den Vældige, som höit sin Lykke skatter,
At den skal bære lykkelige To!
Naar over Codans Vande
Kong Christians Navn og Flag Dig förer hid,

Da vil de danske Lande
Dig see som Varsel om en gylden Tid.

Snekken glider ved Stjerneskin
Over den stille Flade;
Skummet krandser, ved sagte Vind,
Kjölen med hvide Blade.
Da hæver sig en Havfru ved Sang og ved Spil,
Hun svömmer efter Snekken, paa Farten hun vil
I dens Kjölvand sig bade.
Nu vifter Medbör til Danmark.

Höit hun hæver et blottet Bryst,
Smykket med Hav-Coraller.
Harpen klinger til klangfuld Röst,
Sang over Bölgen gjalder.
Det höre hendes Söstre, hvor Havgræsset groer,
Og hvergang hun har sjunget, det lyder som Chor
Fra de brusende Haller:
Nu vifter Medbör til Danmark.

„Volmer Konning i fordums Tid
„Dandse mig lod paa Tillie;
„Dagmar Dronning, den Qvinde blid,
„Fremmede dog min Villie.
„Jeg Skjæbnen hende spaaede, hun löste mit Baand,
„Hun förte mig til Stranden, mig slap hendes Haand,
„Denne fagreste Lillie.
„Da vifted Medbör til Danmark.

„Derfor elsker jeg Landet, hvor
„Skjoldungen er tilhuse:
„Nærmes Kysten en Voldsmand stor,
„Skal jeg i Storm ham knuse;
„Men seiler Kongesnekken med Dankongens Haab,
„Med Volmers Kors i Flaget, da toner mit Raab
„Over Bölger, som bruse:
„Lad vifte Medbör til Danmark!"

Og höit i Chor
Sig hæver klart en Havfrusang.
Det lyder, som om hver en Klang,
Der under Bölgen dæmpet boer,
Paa Luftens Vinge
Blev löftet, for i den at klinge.

„Fyrstinde! hör,
„Hvad Fremtid Havets Möer saae.
„Vi spaaede Dagmar, Dig vi spaae:
„Dig stedse skal den blide Bör
„Saa troligt fölge,
„Som nu den vugger over Bölge.

„En Dagmar bliv,
„Saa kjær for Danmark, kjær for Den,
„Som blev Dit Hjertes ömme Ven!
„Men ei saa kort som Dagmars Liv
„Dig Norner spinde
„Den Traad, som skal til os Dig binde!“

Nu Havfruskaren til Bunden
Af Havet flyer,
Thi Natten er svunden,
Og Morgenen gryer.
Slukt er nu hver en Stjerne,
Men den unge Dag
Skinner i det Fjerne
Paa Stadens Taarne, paa Borgens Tag.

Og nu stiger det ventede Par iland,
Nu træde de hen paa den danske Strand,
Og fra tusinde Stemmer det klinger:
Velkommen, o Danmarks Kongesön,
Som Din kaarede Brud os bringer!
Længe har Vaaren smiilt saa grön,
Men Rosen smykker nu Borgen,
Og det hvisker i Zephyrs Aandedrag:
Engang faaer Danmark sin Atterdag,
Nu har det sin Attermorgen.

Rosens Tid er den, hvori Du kommer,
Unge Datter af Germania!
Venlig vil Du for den danske Sommer
Bytte den, som hist Du kommer fra.
Fremmed Söluft her Dig Hilsen bringer
Fra Dit Hjem, Din Barndoms Paradiis,
Fremmed Tungemaal for Öret klinger,
Men dog alt indviet til Din Priis.

O! Du snart hos os vil blive hjemme;
Danmark taler med saa mild en Röst:
Bögeskoven har en egen Stemme,
Som forstaaes af et dybsindigt Bryst;
Salte Bölger, som mod Stranden bruse,
Tale, mens de vælte sig forbi;
Gjennem Skoven, gjennem Havet suse
Gamle Sagn til gammel Melodie.

Ikke mörk, men lysegrön er Skoven,
Ikke taus, men rig paa liflig Sang;

Fuglen qviddrer lystelig foroven,
Naar Du vanker under Bögens Hang;
Og en anden, bedre Sangerskare
Huser Dannerskoven i sin Fred:
Det er den, som skal Dit Navn bevare
Til en sildig Fremtids Kjærlighed.

Altid Det, som Danmarks Hjerte hæved,
Tolket blev i danske Skjaldeqvad;
Tidt om Laurbærkrandsene de svæved,
Men idag om Myrthens unge Blad.
Brud og Brudgom! Eder Danmark bringer
Blidt i Vaarens Tid sin Velkomstsang,
Og med Sangen stige paa dens Vinger
Tusind Önsker op fra Dannevang.

Hjertets Bön,
Stig som Klang
Blideligt i Qveld!

Tòn, som skjön
Havfrusang,
Brudeparrets Held!
Sværmer, glade Toner, sværmer
Om et heldigt knyttet Baand!
Lykke varslende, jer nærmer
Sceptret i Kong Christians Haand!

Festens Krands
Dufter Lyst,
Forudsiger Held:
Kronens Glands,
Kongens Tröst,
Dannerfolkets Vel.
Spaadom boer i Digt og Toner;
Musen snoer ved Sangens Magt
Haabefulde Blomsterkroner
Om den haabefulde Pagt.

